

12. Masakr u planety Země

Ve všech osídlených koutech Země vládla panika. Záře atomových explozí osvětlovala oblohu, až obyvatelstvo ve dne bolely oči a na odvrácené straně od Slunce zmizela noc. Elektromagnetické pulzy zničily většinu laciné elektroniky a komunikace mezi jednotlivými oblastmi vážla. Země byla na pokraji zničení, tak jak dlouho nebyla. Vlády malých států se rozpadly a velké územní celky zavedly výjimečné stavy. Armáda a gangy rychle ovládly města a udržovaly relativní pořádek silou.

V jaderném pekle mezi epicentry explozí kličkovala Kapka a Pong vysílal jednu atomovku za druhou.

„Šéfe, je vám jasný, že zásoba atomovek není nekonečná?“ promluvil během jednoho velmi těsného úniku, kdy málem vlétli do exploze jádra poškozené císařské lidi.

„Dělej co můžeš, nejsou to snad jediný zbraně, který máme, ne?“ odpověděl Blázen a balil brko.

„Můj vůdce, jestli se Pong neurazí, pomohu mu,“ řekl Kokot a přihlásil se k druhé zbraňové konzoli.

„Vůbec ne, ser to do nich!“ vykřikl Pong a odpálil atomovkama další dva koráby zmrtvýchvstalých.

„Blázne, kdo vám tohle střelivo vůbec dodává? Pár atomovek sem už viděl, ale něco takovýho ještě ne,“ nadhodil Starý přítel, který těžko zpracovával děj před vlastníma očima.

„Beru je od takovej zvláštních týpků, který sou mrtvý a žijou na radioaktivní planetě, kde se věnují výrobě všelijakejch radioaktivních sraček od atomovek až po perník,“ řekl Blázen.

„Vesmír je plný překvapení,“ zakroutil Starý přítel hlavou a otevřel lahev. Jeho matinka si bojový výlet užívala, měla Mazlíčka na klíně a drbala ho po čenichu.

„Dal by si někdo řízky s chlebem?“ ozvala se Urgha, která prohrabávala Kokotovo zavazadlo.

„Máme okurky?“ zeptal se Karlos.

„Myslím, že sem tam nějaké viděla,“ odpověděla.

Kapitán Blázen položil hlavu do dlaní, pak si vzal jednu velkou kyselou okurku a Kokot odpálil několik černých mikroděr. Ty v kombinaci s jadernými výbuchy způsobily docela zábavnou barevnou reakci, během které bylo pohlceno opravdu mnoho energie.

„Můj vůdce, ještě můžu přitopit pod termonukleárním kotlem,“ řekl Kokot suše a zavlnil knírkem.

„Počkej ty vole, vyšlu trojitou salvu,“ dodal Pong a rychle přenastavil raketometry.

„Co to kurva je...?“ otevřel doširoka oči Starý přítel, když se otevřelo peklo a mezi Zemí a Marsem vzplála plazma.

„Ultražhavé plazmové bomby s teplotou stokrát převyšující teplotu Slunce. Doplněné samozřejmě subatomárními minami,“ vysvětlil Kokot a byl na sebe celkem hrdý, protože to, co se nyní odehrávalo, bylo nepředstavitelné. Desítky temných bitevníků mizely v ohnivém holokaustu nejsmrtelnějších prvků vesmíru, trhané na jednotlivé atomy a nerozlišující člena armády temného kolegia od císařského vojáka.

Velitelský můstek Kapky byl přeplněný adrenalinem, alkoholovými výpari a vypocenými drogami. Srdeční pumpy jely plným výkonem a Pong s Kokotem neustávali v masivní destrukci nepřátelské flotily.

Jeden problém si ještě neuvědomovali a tím byl pomalu klesající počet střeliva. Respektive Kokot o problému věděl, ale prozatím se ho rozhodl udržet v tajnosti, aby zbytečně posádku nestresoval. O energii obavu neměl, protože zdroje ve strojně byly skutečně velkolepě předimenzované.

„Můj vůdce, přístroje detekují velké množství záření a radiace šířící se po okolí,“ řekl, aby odvedl myšlenky.

„A to něco pro nás znamená?“ nechápal Blázen, protože věřil ochranným štítům.

„Můj vůdce, my jsme v bezpečí, ale může to způsobit škody na povrchu Země.“

„Tak s tím se budou muset všichni dole nějak vyrovnat, budem rádi, když se nám podaří Zemi nevymazat z oblohy,“ řekl Blázen tónem, z něhož byla cítit obava.

Vesmírný prostor mezi planetou Zemí a tím, co kdysi bývalo Marsem, zaplňovalo velké množství radioaktivních trosků a kup bordelů tvořených všelijakými plyny a vzácnými prvky, které vznikaly během fyzikálních reakcí mezi atomovými výbuchy, černými mikrodírami, subatomárními minami a explozemi energetických zdrojů zničených lodí.

Tomu všemu čelila Kapka, jež rychlostí blízkí rychlosti světla kličkovala tímto chaosem. Kokot byl v tuto chvíli jediný, kdo dokázal zpracovávat informace z vnějších senzorů tak, aby zůstali naživu. Pong víceméně střílel naslepo, protože při tomto nasazeném kvalitě nemohl zaměřovat přesně.

Posádka se celkem bavila, protože až na občasné házení, jež nedokázaly inerciální tlumiče odstranit, prožívali zábavnou jízdu. Bylo to hodně divoký a Kokot v pravidelných hlášeních o stavu lodi vynechával informace o možných hrozcích nebezpečích přicházející ze stran některých vzácnějších elementárních částic, které byly schopny v některých případech projít silovým polem a trupem. Ostatně několik drobných poškození v méně důležitých částech Kapky již zaznamenal.

Takto vše probíhalo několik dlouhých hodin, čítač zničených nepřátelských plavidel překročil 150 a po podlaze velitelského můstku Kapky se převalovalo větší množství pivních lahví.

Pong dovolil kolegům střídání u ovládání zbraní, protože mačkání tlačítek ho moc nevzrušovalo. Což se nedalo říci o Staré dámě se smrtící holí, kterou vypouštění atomových bomb neuvěřitelně bavilo.

„Synu, tohle je to nejlepší, co mě mohlo na starý kolena potkat. Vesmírná bitva na život a na smrt!“ křičela a její oči zářily jak dvě slunce. Urgha nepřestávala zaznamenávat veškeré události a volné chvíle využívala k jejich zpracování do vznikajícího videoseriálu.

„Matko, ty už si tohle někdy dělala, žejo?“ řekl Starý přítel, drbal Mazlíčka a fascinovaně sledoval přesnost jejích zásahů, která byla velmi blízko těm Pongovým.

„Synku, já sem toho dělala,“ odpověděla a pokračovala ve střelbě.

„Kapitáne, jak vůbec ještě dlouho tohle budem dělat?“ ozval se Karlos.

„Podle toho, jak bude potřeba. Jak sme na tom vůbec se zásobama jídla?“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, jídla máme dost,“ promluvila Urha.

„Sem měl zůstat v baru,“ zamručel nespokojeně Karlos.

„Pičo, co to kurva...?“ vykřikl Blázen, jež rozsypal připravované hulení.

„Můj vůdce, dostali jsme přímý zásah extrémně rychlými částicemi, které prošly silovým polem a prorazily na několika místech trup,“ řekl klidně Kokot.

„Šéfe, jsme v klidu, tohle bylo poprvý.“

„Můj vůdce, úplně poprvé to nebylo, ale samoobslužné automaty opravy zatím zvládají,“ pokračoval Kokot a nepřestával poletoval Kapkou jako hadr na koštěti.

„Kapitáne, nechci moc rejpat, ale nehrozí nám nějaký nebezpečí?“ promluvil očividně vystíhovaný Karlos.

„Neser, když Kokot říká, že sme v bezpečí, tak sme v bezpečí,“ odsekl Blázen a hodil okem po Kokotovi. Ten nic neříkal, stejně jako málem mlčel Pong.

„Šéfe, z tohodle boje nehodlám utýct. Už jednou sme ty zmrdy zničili, zničíme je na sračky podruhý,“ musel prostě říct.

„Ale furt máme možnost vyzvednout přátele a zmizet z týdle části vesmíru někam do jeho neprozkoumaných částí,“ pokračoval Karlos ve stíhování.

„Já nikam nezdrhám, neopustím solidně vydělávající fabriku a celej byznys,“ mručel Pong a do vzduchu vstoupilo napětí.

„Ale je fakt, že takhle tady nemůžeme donekonečna poletovat. Dřív nebo později nám dojde veškerá munice a zůstaneme jen o energii,“ přemýšlela Urgha nahlas.

„Matku čeká pravidelná zdravotní prohlídka,“ řekl zblblý Starý přítel.

„Synku, nevím jestli bude mít teďka pan doktor čas. Vsadila bych se, že řeší úplně jiné problémy,“ zachechtala se Stará dáma.

„Kurva fix,“ vložil Kapitán Blázen hlavu do dlaní.

„Můj vůdce, zaznamenávám v tom chaosu velmi zvláštní data, myslím...“

„Helejte, vážený opice, naše centrální zpravodajství zaznamenává spoustu nepříjemných událostí a nějaký občasný zmrtvýchvstání se nás netýká,“ rozléval v chrámové zasedací místnosti pan Jednooký do sklenic pálenici a pozoroval čtyři známé opice.

„Jednooký, nebudem si hrát kvůli divákům na telepaty, ale těch povstalejch z mrtvejch je fakt hodně,“ řekla jedna z nich.

„Fakt hodně, několik stovek lodí,“ řekla další.

„Tak proto tolik stížností z různých koutů galaxie,“ drbal se Jednooký za bradu.

„Jo, nevím jak vám, ale nám se nikdy za našich časů nelíbilo, když se kdokoliv ve větším počtu vracel ze světa mrtvých a pak dělal brajgl,“ řekla třetí opice.

„No jo, za vašich časů byl vesmír menší. Tehdá se nic neututlalo a ztráty na civilizacích byly vždycky citelný. A kdo se vůbec vrátil?“

„Jednooký, to je ten problém. Matkopíchač s Temným kolegiem a Zakázaným císařem a maj opravdu velkou armádu,“ pokračovala důrazně opice čtvrtá.

„To je kurva Nergal pustil?“ vyskočil na nohy Jednooký.

„Nejspíš splnili ty jeho úchylný podmínky a podle našich dobře informovaných zdrojů ho stará docela nudí, takže vymejší jinou zábavu.“

„To je ale blbec. Ví to Blázen?“

„Jednookej, to je ten problém. Doktor zmizel z map a od tuleňů přišla divná zpráva,“ promluvila zase první opice.

„Moment, chcete říct, že si naši nevšimli Doktorova zmizení? Kurva, kde ste kdo?“ zakřičel Nejvyšší představený do komunikátoru. Krátce potom přiběhl vyplašený podřízený.

„Jaktože nikdo nehlásil Bláznovo zmizení?“

„Nejvyšší představený,“ padl muž čelem k zemi, „odpusťte mi, ale vládne hrozný zmatek a nikdo si toho nevšiml.“

„To už sem si všiml, běž pryč a ať už se takový chyby neopakují. Svojte radu a ať za mnou okamžitě přijde,“ přikázal Jednooký.

„Nejvyšší představený, rozkaz!“ s očividnou úlevou, že se nic víc neposralo, podřízený zmizel.

Hlavní rada dorazila do půl hodiny, během které probral s opicemi většinu podstatných detailů.

„Vážení, jak jste se dozvěděli, máme problém se zmrtvýchvstalejma. Trochu se nám po vesmíru přemnožili a bude potřeba zasáhnout,“ zahájil Jednooký poradu.

„No a co my s tím? Tenhle problém sám přejde. Navíc znáš naše pravidlo o nevměšování do běhu dějin, žejo?“ řekl jeden z klášterních převorů.

„Samozřejmě, že znám, ale navrátilců je skutečně hodně a nám se přemnožily stížnosti,“ pokračoval Jednooký.

„Ty taky nejsou náš problém, nicotné problémy krátce žijících bytostí nás vůbec nezajímají. Víš, že řešíme jiný záležitosti,“ promluvil další z radních.

„Jo, už to ale přeháněj s chlastáním, fetováním, znásilňováním děvek, pleněním a obecně vyvražďováním civilizací,“ nepřestával Jednooký argumentovat.

„No dobře, to taky není náš problém. To si nás svolal kvůli takový hovadině?“ promluvil klidně jiný člen vedení.

„No dobře, vrátil se Matkopíchač se Zakázaným císařem a jdou po Bláznovi,“ zkusil Nejvyšší poslední argument. Nastalo kratší ticho.

„Doprdele, to si měl říct rovnou. Co chceš dělat?“ ozvalo se několik hlasů.

„Tuhle otázku sem řešil tady s váženýma opicema, protože jich se jaksi netýkají naše pravidla a současně ovládají naše schopnosti,“ Jednooký byl konečně spokojen.

„Myslíte, že to zvládnete sami?“ padla otázka směrem k opicím.

„Jasně že jo. Navíc nebudeme sami.“

„Přesně tak, vezmu jednu z našich nejlepších lodí, vyberu dobrovolníky a poletím s nimi. Před svými předchůdci dokážu obhájit porušení pravidla,“ řekl Jednooký a věděl, že o dobrovolníky nebude mít nouzi.

„Kokote, co kurva myslíš...?“ nechápal Pong a šňupl jednu z lajn, který mu nachystala Urgha.

„Myslím, že se právě z hyperprostoru vynořují dvě lodě, z nichž jedna je opravdu obrovská,“ řekl Kokot a snažil se přiblížit obraz.

„To si děláš prdel, máme tady málo starostí a do toho přicházej další zmrdi?“ promluvil Blázen zoufalým hlasem.

„Můj vůdce, to nejsou zmrdi, to je přímo osobně Jednooký a právě přijímám zprávu,“ nadšeně pověděl Kokot, jemuž spadl z umělého srdce solidní šutrák.

„Žijete lidi?“ ozval se hlas Nejvyššího představeného.

„Ty vole, žijeme, ale sme v docela složitý situaci a že vám to teda trvalo,“ odpověděl Blázen, jemuž z šoku a radosti vyletěl tlak hodně nahoru.

„No jo no, měli jsme toho moc a museli sme nejdřív vyřešit naše pravidlo o nevměšování,“ řekl Jednooký.

„Ty vaše pravidla, takže se budete dívat, jak nám vyjebávají prdele? A kdo je to s váma vůbec?“ zamručel nevrle Pong.

„Nečil se, ty vole, vyjednal sem pro sebe výjimku z pravidel a přivedl starý známý, kterých se naše zákony netýkaj,“ radostným tónem odpověděl Jednooký a Kokot zapnul obraz.

„Nazdar lidi,“ zamávaly čtyři opice, „jsme tady, abysme splatili dluh za záchranu životů.“

„Ale to je od vás hezký. Kdo to je?“ naklonil se Starý přítel k Bláznovi.

„Prosímtě, je to na delší vyprávění, ale inteligentní opice poznáš hned a ten chlápek je Nejvyšší představený pan Jednooký a šéfuje Muskům, což je v tuto chvíli nejvyspělejší civilizace ve vesmíru,“ vysvětlil mu stručně Blázen.

„Jedna z nejvyspělejších, nejsme jediní,“ zasmál se Jednooký.

„Máte nějaký plán? Na paření nemáme moc času,“ zeptal se Pong, který neustával ve své bojové činnosti.

„To vidím, že máte furt co dělat. Tohle bojiště svítí jak radioaktivní pískoviště široko daleko. Co se týče plánu, ten bysme asi měli probrat teď, nemyslíš hlavního стратега?“ řekl představený.

„Jak vidíš, jedinej plán, kterej s Kokotem máme, je prát to do nich vší silou. Jestli vás napadá něco lepšího, sem s tím.“

„Pongu, tvůj plán se mi hodně líbí a řek bych, že ani opice s ním nemaj problém,“ po chvíli přemýšlení Jednooký souhlasil.

„Rozhodně souhlasíme, fakt sme dlouho nezažili pořádnou kosmickou vyvražďovačku a aspoň pořádně otestujeme úpravy zbraňových systému,“ kývaly opice hlavami.

„Vy ste se hrabaly v našich zbraních?“

„V klidu Jednooký, jen drobné úpravy k zesílení účinků. Máte v nich ještě nějaký rezervy.“

„Opice vy mě serete,“ mručel Jednooký.

„No jo, sme ještě o level výš než vy,“ zachechtaly se opice.

„Moment, vy ste ještě mocnější než Muskové?“ nechápal Karlos.

„Jen o něco málo, není třeba se ničeho bát,“ odpověděla jedna z opic.

„Hele Blázne, to je celej vesmír fakt tak šilenej?“ zeptal se Starý přítel, protože toho na něj začínalo být příliš.

„Někdy je asi lepší nic nevědět,“ řekl napůl huby Blázen a převzal od Mozečka pivo, jenž si docela užíval funkci číšníka.

„Synku, já jsem nevěděla, že si nikdy neopustil matičku Zemi,“ rýpla si Stará dáma.

„Matko, ty toho nech, fakt teď nechci vědět, co jsi dělala, než sem se narodil. Vychovala si ze mě maloplanetáka. Mám rád práci, koníčky, svůj hotel, pivo, drogy a televizi. By mě v životě nenapadlo, že bys chtěla aspoň na Měsíc.“

„Šéfe, nějak se nám tady rozjíždí rodinná psychoterapie a na to není čas. Jednooký, opice, pusťte se do zábavy,“ ukončil rozhovor Pong, protože ho znervózňovalo, že musí být ve střehu u zbraní a nemá potřebný klid.

„Naprosto souhlasím, Jednooký končí.“

Bitevní loď Nejvyššího představeného a opičí koráb opustili pozice, aby zamířili k opačným křídům bojiště. Válečné šílenství nabralo dalších obrátek a začal takový masakr zmrtvýchvstalých, jaký Sluneční soustava nikdy předtím nezažila.

Vojenská flotila Temného kolegia a Zakázaného císaře byla mírně vyvedena z míry příchodem Musků a neznámých tvorů.

„Všichni musí přidat a nikdo se nesmí rozmýšlet nad vlastním obětováním. Musíme je zastavit! Vždyť máme nehoráznou početní převahu! Rozumíte???“ křičel temně Matkopíchač a mlátil pěstmi do kovového opěradla velitelského křesla.

„Óóó, mocný Matkopíchači, jak rozkazujete!“ zazněla mnohohlasná odpověď, ze které byl cítit strach.

Flotila se rozdělila do tří skupin a každá zamířila pozornost na jednoho z obránců Slunečního systému.

Pan Jednooký se s ničím příliš nesral a spustil energetickou kanonádu ze zbraní, které ani nemají pozemské pojmenování, jimiž likvidoval loď Zakázaného císaře. Exploze se nedaly s ničím srovnat, snad jen velmi vzdáleně připomínaly halucinogenní trip způsobený užitím svaté houby Musků.

Detektory Kapky nedokázaly rozeznat typ použité energie a Blázen s posádkou nevěřičně zírali, jak se jedna nepřátelská loď za druhou vypařuje v duhové mlze. V podstatě nezůstávaly žádné trosky a okolo pana Jednookého byl čistý prostor.

„Šéfe, jak pěkně po sobě uklízejí,“ zachechtal se Pong a strašně chtěl blíže poznat nejsilnější zbraně Musků.

Aby nebyla nuda, Nejvyšší představený představil nejnovější model naváděných střel plněných temnou hmotou a temnou antihmotou.

„Ty krávo, viděli ste to taky??“ ozvaly se z reproduktoru opice, když se obě hmoty smísily a explodovaly. Gigantická energie koncentrovaná do jednoho malého bodu přitáhla vše v dosahu a zmáčkla do velikosti atomů. Chvilková gravitace byla tak silná, že krátce pohltila i světlo a pro senzory část vesmíru zmizela. Zůstaly jen tmavé díry v mapách.

„Můj vůdce, přísnější verze černé mikrodíry,“ kýval Kokot hlavou.

Ani opice nezahálely. Zvolily raději konvečnější zbraně a kombinovaly starý dobrý laser se subatomárními hlavicemi, které spolehlivě procházely jakýmikoliv ochrannými energetickým štíty, aby nepřátelskou loď zasáhly v nejcitlivějším místě u pohonu.

„Šéfe, nádhera. Urgho, doufám, že to všechno natáčíš, protože neexistuje krásnější exploze, než exploze lodních motorů. Se poznaj olckůleři,“ uznale říkal Pong do kamery.

„Pongu, ani ty lasery nejsou špatný,“ souhlasil Blázen.

„Sem netušil, že můžou existovat takhle výkonný,“ pověděl Starý přítel.

„Jo, existují, je to docela zábava porcovat nepřátelskou loď na malé kousíčky. Bereš to většinou i s posádkou, takže po boji ti pak vesmírem lítaj zmrzlý kostky z jejich těl,“ řekl Blázen a Starý přítel sebou cukl.

„Vážně?“

„Jo, podívej se sám. Urgha přiblíží záběr, stejně se bude hodit do našeho profilu. To se bude rozhodně líbit.“

Urgha přiblížila a zaostřila jednu z kamer a skutečně našla několik větších přesných krychliček plovoucích vesmírem, které kdysi byly zmrtvýchvstalými.

Zmrtvýchvstalých bitevníky několikrát zkusily přeskupení, ale proti technologické převaze neměly příliš šanci. Muskové a opice posílali do záhrobí stovky těžce překvapených bytostí a počet nepřátelských lodí pomalu klesal.

„Šéfe, je skvělý, že nám přišla pomoc právě tak včas,“ povídal Pong, který se konečně uklidnil.

„V tom je Jednookej skvělejší,“ souhlasil Blázen a vyndával z chladícího boxu lahváče.

„Co teď bude dál?“ zeptal se Starý přítel.

„Co by bylo, vyhrájeme tuhle bitvu a potom celou válku. S touhle pomocí jsme jasný vítězové. Ale asi to bude ještě chvíli trvat. Ti temní dementi se jen tak lehce nevzdají,“ odpovídal Blázen a přemýšlel.

„Šéfe, máte naprostou pravdu, ještě je před náma několikadenní poctivá řezničina. Myslím, že je každopádně vhodný čas představit náš boj celý galaktický veřejnosti. Beztak se už šířej nějaký drby,“ souhlasil Pong a dodal myšlenku, nad kterou beztak Kapitán přemýšlel.

„Pongu, přesně to mám na mysli. Co ty na to, Urgho?“ přikývl Blázen.

„Kapitáne, já nemám problém a dokonce vím o nejlepším průvodci novým pořadem,“ usmála se Urgha a koukla po Staré dámě se smrtící holí.

„Děvenko, vy si skutečně myslíte...?“

„Naprostu, budete dokonalá a lidi vás budou milovat. Pojd'me připravit úvodní díl, uděláme sestřih z toho co zatím máme,“ řekla Urgha a odvedla přítelkyni do své kajuty ke stříhacímu pultu.

Gigantická bitva proti stovkám císařských a kolegiálních lodí byla v plném proudu a minimálně polovina nepřátelské flotily již byla odpařena či rozmetána na drobné kousky.

Největší problém pro pana Jednookého a Ponga byla zřejmá neexistence jakéhokoliv plánu ze strany Matkopíchače a Zakázaného císaře, protože neustávali ve strategii pozice síly a vrhali do devastujících útoků desítky lodí současně. Vše zřejmě v představě, že početní převaha znamená vítězství.

Jenže hromady trosek plujících meziplanetárním prostorem prozrazovaly něco jiného. Strach. Mezi povstalými z mrtvých se rozmáhal strach, který pomalu zalézal do mozkových závitů.

„Můj vůdce, Urgha začala vysílat přímý přenos a již zde máme první extrémní milovníky nebezpečných událostí,“ oznámil Kokot a zaměřil jeden z dálkových senzorů směrem k Saturnu, odkud již mířily první turistické výpravy.

„Kapitáne, máme plno. Podnik přetejká návštěvníkama, to vaše řádění přilákalo hromadu zvědavců,“ promluvil z reproduktoru Jack, který byl velmi spokojený s tržbami.

„To rád slyším ty vole a nějak to tam zvládni,“ odpověděl Blázen, který byl rád, že se vše pomalu vrací do starých zajetých kolejí.

Venku stále vládlo peklo. Bylo možné pozorovat jaderné výhně s černými studnami, ve kterých mizela hmota, světlo a hlavně armáda Temného kolegia a Zakázaného císařství. Cynicky vzato, podívaná to byla věru úchvatná a díky ní se velmi rychle zvedal počet sledujících diváků.

„Šéfe, diváci mi hodně zvedaj náladu,“ smál se Pong a jedním okem sledoval klesající počet atomovek.

„Pongu, budeme mít brzo problém, žejo?“ řekl Blázen, který mu koukal přes rameno.

„Šéfe budem. Sám vidíte posledních padesát hlavic, pak už nám zůstanou jen energetický zbraně,“ pokýval Číňan hlavou.

„Možná přišel čas zavolat Jednookýho,“ přikývl Kapitán a zapnul komunikátor.

„Jednooký, neruším nějak?“

„Ani ne, přišerná rutina, snažím se vymyslet, jestli by je nešlo zničit všechny najednou, ale odnesla by to Země. Což asi nebude žádoucí.“

„To teda nebude, ty vole,“ řekl Blázen nejistě.

„Co bys vlastně rád, bitva nejde podle plánu?“ zeptal se Jednooký.

„Docházejí nám atomovky, máme posledních padesát kusů a pak jsme jen o energii.“

„Tak to by Blázne neměl být problém, máte naše zdroje a ty jsou defakto neomezený. Můžem tady takhle lítat klidně tisíc let,“ odpověděl Musk.

„Ty vole, Jednookej, tolik času nemáme.“

„A co bys chtěl dělat? Požádat je, aby se dobrovolně vzdali?“ rozesmál se Jednooký.

„No, popravdě sem si říkal, že bychom jim mohli dát šanci...“

„A víš jak to dopadlo posledně, ty blázne jeden?“

„Jednooký vím, ale nikdo by nemohl říct, že jsme jim tu šanci nedali a navíc by to mohlo být divácky přitažlivý, protože Temný kolegium s tím jejich temným hučením bude chtít každě vidět,“ vysvětlil Blázen svoje mentální pochody.

„Tak dobře, zkusím navázat spojení,“ odpověděl Jednooký, který neměl nic proti mediální slávě.

„Mám dost špatné zprávy. Mohu vstoupit?“ pootevřel dveře Ničitel světů do svatyně Temných, kteří právě prováděli jeden ze svých temných rituálů se zvednutýma rukama a temným hučením.

„Proč nás rušíš, Ničiteli?“ hučel Šoustal, jenž zrovna z pytlíků s logem Pong & Co vysypával perník.

„Máme problém, naše zbraně jsou neúčinné a Muskům nejsou schopny jakkoliv uškodit.“

„Ale vždyť máme početní převahu,“ vykřikl temně Matkopíchač, až se sklenice zachvěly.

„Mocný Matkopíchači, to v tuto chvíli nehraje roli, přišli jsme o polovinu flotily a Jednooký se chce spojit,“ pokračoval Ničitel světů.

„Co chce?“

„Vím já Matkopíchači?“ odsekl Ničitel.

„Dobře, tak nás spoj,“ řekl Matkopíchač a sklonil temný otvor obličeje k připraveným čárám methamfetaminu.

„Dlouho sme se neviděli,“ promluvil Jednooký, když Ničitel zapnul projekční plochu.

„To teda neviděli,“ zamručel temně Matkopíchač.

„Víš, donesly se k nám nějaký informace o vašem řádění,“ pokračoval Musk.

„No tak sme udělali menší nepořádek, to by neměla být vaše starost,“ zamručela odpověď.

„Víte, my nemáme nic proti tomu, když někdo zdrhne Nergalovi z pekla, ale doprdele nemůžete hned potom začít dělat takovej bordel a ještě jít po Bláznovi.“

„Blázen, zsranej Blázen nás už jednou dostal, tak teď srovnáme skóre,“ zamručel Matkopíchač a Temné kolegium se přidalo.

„Tím bych si nebyl úplně jistý, měl bych pro vás návrh, se kterým přišel Kapitán Blázen,“ řekl Jednooký.

„Heh,“ zachechtal se Matkopíchač, „to bude nějaká hovadina, jako třeba abysme se dobrovolně vzdali.“

„Přesně tak, já sem mu říkal, že s tím nebudete souhlasit.“

„Vypadáme snad jako nějaký debilové?“ zamručel Matkopíchač a kolegium ho podpořilo.

„Trochu jo, v podstatě ste přílišně trapný kretění,“ pověděl Jednooký suše.

„Tuhle válku dohrajeme až do úplnýho konce. Jen tak nás nedostanete,“ řekl temně Matkopíchač a kolegium zvedlo ruce ve znamení temného rituálu. Mnohohlasný chór začal nabývat na intenzitě.

„To je mi jasný, uděláme z toho aspoň pořádnou show pro diváky,“ ukončil Jednooký zbytečný rozhovor.

„Slyšel si to sám, s těma magorama není žádná řeč,“ řekl Bláznovi, který byl na druhé lince.

„Jednooký slyšel, nezbyvá nám nic jinýho, než zničit naprosto všechno a všechny, ale nikdo nemůže říct, že sme jim nezkusili nabídnout čestnou kapitulaci,“ souhlasil Kapitán.

„Šéfe, všechno sem slyšel a sem rád, že se nevzdali, vždyť by to byla zkurvená nuda,“ promluvil Pong a vypálil další dvě atomový střely.

Zbývala zhruba třetina flotily zmrtvýchvstalých, která byla schopná odporu. Kromě toho, že Kapce došly v té době poslední atomovky, temný Matkopíchač s kolegiem a Zakázaným císařem zamířili k

Zemi. Nechali poslední část bitvy v rukou Ničitele světů, protože sami tušili, že definitivní konec je na cestě.

„Šéfe, nejdřív zničíme zbytek lodí a pak se podíváme na střeva těch zbabělců. Vypadá to, že si to s náma chtěj rozdat na povrchu Země.“

„Pokud s tím souhlasí Jednookej, tak Pongu nemám problém. Na Zemi to bude pěkně zničený, mám obavu,“ odpověděl Blázen, který pozoroval, jak se zbývající část lodí seskupuje k poslední obranně-útočné formaci.

„Vypadá to, že stavěj nějakou strukturu,“ komentoval vznikající objekt Starý přítel.

„Energetická síť, budou to tady chtít všechno spálit jedním ohromným pulzem,“ řekl Kokot a odesílal Jednookému a opicím data.

Vesmír mezi Zemí a Marsem byl skoro prázdný. Část Matkopíchačovy flotily s Císařem byla na oběžné dráze modré planety a zbytek úspěšně sestavil geometricky souměrný objekt, který vypadal a pouštěl záblesky jako ohromný krystal.

„Šéfe, vypadá to, že se něco děje,“ konstatoval Pong.

„Blázne, Ničitel světů nabíjí zbraň. Budeme muset využít veškeré možnosti a již sem vydal rozkaz, aby moje posádka začala dobíjet kondenzátory. Všechny zbraně musíme použít současně, jinak není šance tu strukturu zničit,“ oznámil pan Jednooký komunikátorem.

„To nezní příliš pozitivně,“ špitl Starý přítel.

„Ničeho bych se nebál. Pongu, Kokote, slyšeli ste Jednookýho?“ řekl Blázen a celkem klidně pokouřoval.

„Šéfe slyšeli a už žhavíme generátory,“ odpověděl Pong a nechal na Kokotovi, jenž Kapku znal nejlépe, veškerou práci.

„Pánové, budeme mít asi menší problém. Ničitel má nabito a chce nám něco říct. Zkuste ho pár minut zdržet,“ promluvila z reproduktoru opice.

„Tak ho pusť mezi nás,“ souhlasil Blázen s poslechem Ničitele. Z reproduktoru zašumělo a pak zaznělo prdění.

„Co to kurva...?“ proběhla telepatická myšlenka mezi Kapkou, Jednookým a Opicemi.

„Si dělám prdel,“ promluvil Ničitel světů.

„Co chceš, zmrde?“ zeptal se Blázen.

„Vzdej se nebo provedu něco hodně vošklivýho,“ promluvil chraplavě Ničitel.

„Co bys nám chtěl jako udělat, magore?“ pokračoval Kapitán a přitom motal brko.

„Zničím Zemi, chcete ukázkou?“ řekl Ničitel.

„Ani ne ty vole,“ odsekl Pong.

„Jsem rád, že souhlasíte,“ zasmál se chraplákem Ničitel a symetrická struktura začala zářit.

„Ale ani hovno,“ zapálil Blázen brko.

„Máte deset minut na rozmyšlenou,“ řekl Ničitel a ukončil rozhovor.

„Co to kurva...?“ položil Pong zásadní otázku, když prostor ozářil tenký paprsek a zamířil k bývalé kolonii Mars.

„Nikdy by mě nenapadlo, že je Ničitel schopen dát dohromady tolik energie,“ promluvil Jednooký a nebyl jediný, kdo sledoval paprsek letící rychlostí světla.

„Bude to těsný, ale tímhle jsme získali čas. Máme dokončený všechny výpočty souřadnic, ze kterých zaútočíme. Nejdřív půjdou nejlehčí prvky, přidáme do směsky nějaký vzácný plyn a nakonec to zapálíme ultražhavou plazmou,“ promluvila opice.

„Ať vyrobíme cokoliv, zbejvá mi poslední atomovka. Bude ještě k něčemu?“ zeptal se Pong.

„Výborně, lepší katalyzátor reakce jsme si přát nemohli,“ řekl Jednooký.

„A co vlastně chcete umíchat?“ nechápal Blázen přípravy.

„Smrtící koktejl, brachu,“ odpověděla opice přesně ve chvíli, kdy paprsek jasné energie narazil do Marsu.

Kosmické těleso několik dlouhých sekund pohlcovalo příchozí sílu a na povrchu vznikaly první trhliny, ze kterých vytékalo žhavé magma.

„Můj vůdce, velmi důkladná destrukce,“ konstatoval Kokot a nespouštěl jedno oko z Marsu, jenž praskal jako led během jarního tání. Průrvy v kontinentech začaly svítit.

Planeta, nazývaná kdysi Marsem, se roztrhla na tisíce kusů, které mocná exploze vyvrhla do okolí.

„Urgho, máš to všechno?“ zeptal se Blázen a potáhl z brka.

„Kapitáne mám, sledovanost roste možná ještě větším tempem než posledně. A až připojení uvidí, jak trosky Marsu sejmuly několik čumilů, přibude jích ještě víc,“ odpověděla.

„Paráda, kšefty pěkně pojedou. Víš Starý příteli, není nic lepšího, než pořádná reklama,“ zasmál se Blázen.

„Ale v takovém měřítku...?“ nechápal Starý přítel a Karlos bystře pochopil, že všichni potřebují studenýho lahváče.

„Na Mars,“ pozvedl orosené pivo nad hlavu.

„Pardon, že vám rušíme zábavu, ale je čas zamířit na pozice, slavit budeme později,“ oznámila opice.

„Rozumím,“ odpověděl Kokot a nasměroval Kapku k určeným souřadnicím.

„Šéfe, bude to těsný,“ řekl suše Pong a koordinoval s opicemi poslední nutné úkony.

Tři vesmírná plavidla zastavila na vypočtených místech a zamířila čela přímo směrem do středu Ničitelovy zbraně.

„Co to kurva vymejšíte?“ zazněl nečekaný Ničitelův dotaz.

„Rozhodně se neplánujeme vzdát, ba naopak hodláme tuhle sračku definitivně ukončit. Fakt mě sereš. Mars sem měl docela rád,“ odpověděl přísně Blázen a v Kapce nastalo ticho, protože tento tón hlasu nepoužíval příliš často a bylo z něj velmi zřejmé, že vlak už dál nepojede.

„V tom případě se rozlučte se Zemí,“ odsekl uražený Ničitel a přerušil spojení.

„Kretén jeden vylízanej,“ zamručel Kapitán a potáhl mocně z jointu. Ničitel začal žhavit.

„Energie na maximum, vypusťte páru,“ oznámila jedna z opic začátek akce. Lodě začaly vypouštět lehké prvky smíšené s exotickými plyny, které pomalu obklopovaly smrtící zbraň zmrtvýchvstalých.

„Myslím, že je čas zažehnout pod kotlem, Pongu buď připraven vypustit atomovku,“ pokračovala opice v rozkazech a synchronizované proudy plazmy mířily k Ničitelově struktuře, kde s jiskřením zapalovaly směs plynu a prvků. Barevná podívaná právě začala.

Okolí zbraňové konstrukce zahalila duhová a rychle hořící směs, která pronikala do všech možných otvorů a propalovala díry v trupech nepřátelských lodí.

„Tak to je parádní podívaná. Že vy chcete, aby se ta jeho stavba rozpadla?“ promluvil udivený Starý přítel.

„Přesně tak, plán je geniálně jednoduchý,“ potvrdil domněnku Kokot.

„Pongu, je čas přiložit jádrem,“ oznámila opice.

„Velmi rád.“

Kapku opustila poslední atomová střela a letěla směrem k Ničitelově velitelské lodi. Vzhledem k neexistující obraně dorazila přesně na určené souřadnice a explodovala. Směs látek zazářila jasným světlem, které oslepilo senzory a kamery.

„A ty vole,“ uznale popsal Blázen smetiště poletující volným prostorem.

„Šéfe, zmrdi se vrátili zpět do pekla. Je čas letět k Zemi,“ řekl Pong.

Zdevastované zbytky zmrtvýchvstalé Matkopíchačovy a Císařovy armády obklopily modrou planetu. Ze Sluncem osvětlené části Země zmizelo světlo a osídlená území, kde ještě panika nenabrala větších otáček, propadla do apokalypsy. Pozorovatel by z oběžné dráhy viděl mohutné exploze, hořící města a občasné menší atomové výbuchy.

„My sme se měli vysrat na nějakýho posranýho Blázna. Tak mě jednou zabil, no a co kurva?“ zuřil Zakázaný císař a eunuch Ho mlčel. Oba dva dobře věděli, že propásli poslední možnost bezpečně zmizet z Galaxie.

„Mocný Císaři,“ začal mluvit Ho, ale byl zastaven.

„Hovno mocnej císař, podruhý se řítím do záhuby a víš co uděláme? Zkusíme aspoň chcípnout se slávou. Spoj mě s Matkopíchačem,“ odsekl Zakázaný císař deprimovaně.

„Dobrá tedy,“ zamručel eunuch.

„Nikdo nebude říkat, že sem to posral,“ hrozivě křičel Matkopíchač temným vzteklým hlasem.

„Nemel hovna, tvůj příšernej egoismus nás dostal do vlastní pasti, která nás podruhý zabije. Všichni sme ty vole na Internetu viděli, že je Blázen jedna z největších celebrit s mocnejma přátelama,“ mručel temně Sráč.

„Jo, mezitím co sme byli mrtví, tak solidně zapracoval na kariéře,“ temně řekl Šoustal.

„A Muskové si vymysleli nějakou debilní výmluvu, proč se vměšují do cizího problému. To taky není úplně normální,“ promluvil skleslým temným tónem Pičín.

„To si fakt myslíte, že sem udělal blbý rozhodnutí?“ zkusil to Matkopíchač zahrát na temný city.

„Jo, si pěkněj kokot,“ temně řekl Kokot.

„Co chceš teďka dělat? Máš vůbec nějaký ponětí, v jaký sme kurva situaci?“ bouchl Análník sklenicí do stolu.

Matkopíchač sklopil temný obličej a pociťoval jisté temné napětí ve vzduchu.

„Si tak nějak myslíme, že už bys nám neměl rozkazovat,“ prohlásil Vohnout.

„Přesně tak,“ bouchl rukama do stolu Čůrák. Matkopíchač začal přemýšlet a hlavou mu běželo jen málo myšlenek.

„Tak co bude?“ řekl Pičín a k temnému mlácení do stolu se přidávalo postupně celé Temné kolegium. Pak kdosi spustil temným hrdelním hlasem chór a Matkopíchač pozvedl ruce.

„A to ani hovno, ty teď mlč,“ zarazil Análník obřad.

„Hm....,“ sklesle se posadil Matkopíchač.

„Musíme zvolit nového vůdce Temného kolegia,“ promluvil Pičín.

„Matkopíchači, ty debile, seš tam?“ blikl na displeji obraz eunucha Ho.

„Jo sem, ale mám nějaký problémy,“ řekl Matkopíchač, který byl rád za jakýkoliv čas navíc.

„To nevádí, náš problém je Blázen a Muskové. Navíc, všimli ste si vy idioti, kolik přibylo diváků v oblasti bývalého Marsu? Ti debilové naši likvidaci vysílají v přímým přenosu a dělaj si fakt báječnou reklamu. Chápete náš problém, kokoti?“ řekl eunuch Ho přísně.

„Právě ho bouřlivě diskutujem, trochu sme se pohádali o tom, co budem dělat dál, ale už sme v klidu. Kolegové z kolegia již pochopili, že máme nějaký drobný potíže. Co vlastně chceš?“ odpověděl temně Matkopíchač a bylo z něj cítit znovunabyté sebevědomí.

„Chceme to udělat po našem a nedat kůži lacině. Přistaneme na povrchu a postavíme se Pongovi čelem,“ pokračoval Ho nekompromisním hlasem.

„Nás napadlo něco podobného. Uvidíme se v Pekingu,“ souhlasil Matkopíchač a ukončil spojení. Než stačil kdokoliv z kolegia zareagovat, povstal a promluvil.

„Takže aby bylo jasno, za pokus mě zradit a sesadit z temnýho trůnu vás nezabiju, ale jestli se ještě o něco podobného pokusíte, chcípnete na místě. Tak, teď běžte balit, za chvíli zdrhneme do Číny a všechno definitivně ukončíme.“

Matkopíchač opět nedal prostor k reakci, vstal, zvedl ruce a začal pět mocným hlasem starý náboženský text, kterému sice nikdo nerozuměl, ale otrásal všemi předměty v místnosti.

Zmatené členy kolegia opustil jakýkoliv vzdor, všichni poklekli a začali mlátit hlavami do podlahy, až v místech úderů zůstávaly krvavý skvrny.

„Šéfe, vidíte je zmrdy! Zdrhaj do Číny,“ vykřikl Pong, když spatřil do Asie mířící pozemní výsadek armády zmrtvýchvstalých.

„Můj vůdce, nejdřív musíme uklidit na oběžný dráze.“

„Co to jako pro nás znamená?“ nechápal úplně Blázen.

„Šéfe, ti zmrdí nás chtějí vylákat do boje tváří v tvář. Já s tím problémem nemám, ale máme ještě práci, než půjdeme za nima dolů.“

„Zkuste se vyhnout černým díram a radioaktivním zbraním, nechceme to tady zničit víc než už je,“ požádala Urgha přítomné.

„Budeme opatrní a použijeme bezpečný modely,“ řekl Jednooký a opice souhlasily.

Trojice bojem poškrábaných lodí sestavila bojovou formaci. Opice s pomocí Kokota a lodního počítače Musků spočítaly společný útok žhavou plazmou.

„Ani jim nebudeme dávat šanci ke kapitulaci, všechny vrátíme do podsvětí Nergalovi na hraní. Nanosondy jsou na svých místech a můžeme jim vypnout ochranný štít,“ oznámil Jednooký.

„My jsme připraveni,“ vykřikla posádka Kapky a opice vydaly radostné skřeky.

„Pojďme je rozřezat na malé kousičky,“ řekl Jednooký, stiskl tlačítko dálkového ovládání, silová pole nepřátelských lodí zablikala a pohasla. Proudové plazmy řezaly otvory do panikařících plavidel, která do sebe začala narážet a nastal docela solidní chaos.

Některé z poškozených plavidel padaly do atmosféry a vzplály jasnými plameny, jiné se snažili kapitáni zachránit, ale neměli šanci. K zemi se totiž blížila flotila válečných turistů, kteří chtěli střilet a proto nadšeně likvidovali bezbranné prchající zmrtvýchvstalé.

„Šéfe, máme hromadu čerstvé oddané potravy pro děla. Myslím, že tentokrát přitáhneme ještě víc diváků, než posledně při vyhlazení Zakázaný říše.“

„Pongu máš pravdu, náš profil je plný zpráv z celého vesmíru od lidí, kteří u toho chtějí být,“ souhlasila Urgha.

Masakr u planety Země trval několik dní, než byla oběžná dráha volná a Kapitán Blázen, Jednooký s opicemi mohli provést výsadek na zemský povrch.

„Blázne, armáda koalice Temnejch spratků a Zakázanýho chlapa bez koulí byla úspěšně rozmetána na prach. Je čas zachránit Zemi,“ oznámil Nejvyšší představený.

„To sem si taky všiml, nebude doufám vadit, když osvobození planety bude velet Pong?“ zeptal se Blázen.

„Nemám problém, protože s bordelem na povrchu si poradíte sami. Snad kolegové opice, kdyby si chtěly ještě postřílet nějaký brzomrtvý zmrtvýchvstalý,“ odpověděl Jednooký.

„Jak bude jejich velectená libost. Slyšel si to, Pongu?“ souhlasil Blázen a balil brko.

„Šéfe slyšel,“ odpověděl Pong a narýsoval několik dalších lajn.

„Synku, asi je čas začít brousit meče,“ s jiskrou v oku pověděla Stará dáma.

Pong začal organizovat znovuzrozený Odboj, protože nadržené vrahy a jiné střelce bylo potřeba zkoordinovat, aby nedošlo ke zbytečnému plenění kolébky lidstva. Stačilo mu zničit jen několik nesouhlasících debilů, protože většině z účastníků byl znám Pongův nekompromisní přístup k věcem a tvorům, kteří mu odporují. Když cítil, že má situaci pod kontrolou, spustil plán znovunabytí rodné hroudy.

Ereškigal vytáhla obrovské černé dildo z análu sexuálního otroka a seřezala ho po zádech, až mu zůstávaly krvavé fleky s žilnatým vzorem. Nebožák otočil hlavu, ale dostal přes ní pružným údem.

„Nečum na mě ty úchylnej Klaune,“ odsekla bohyně podsvětí.

„Koukám, že mu dávaš pěkně pokouřit,“ zasmál se Nergal a utáhl šrouby těžkých španělských bot nahého muže sedícího na španělské koze. Ten chtěl zařvat bolestí, ale kulatý roubík zabránil křiku vyjít ven.

„Však ty se s Ničitelem taky vůbec nesereš,“ vyplázla jazyk Ereškigal a procházela rukou sadu všelijakých krutých mučících předmětů.

„Milášku, ty seš tak roztomilá s těma nástrojema v rukou,“ něžně řekl Nergal a přiložil několik polínek pod španělskou kozu.

„Asi ho budou pěkně pálit koule,“ zachechtala se bohyně, obešla Ničitele kolem dokola a několikrát ho udeřila ocelovým bičíkem vybaveným ostny se zpětnými háčky.

„Aby nervozitou nerozkousal roubík,“ pověděla jízlivě.

„Když nebude mít čím kousat, tak nic nezničí,“ řekl suše bůh smrti a udeřil Ničitele pěstí zesponu do brady tak, až rozdrtil většinu jeho zubů.

„Ne nadarmo jsi láska bohem podsvětí,“ políbila ho něžně bohyně a rukou začala masírovat pohlavní úd rostoucí do obrovských rozměrů.

„Drahoušku, myslíš, že je ten šašek připravenej, abych ho rozmrdal na sračky?“ zeptal se Nergal.

„Řekla bych, že ano,“ odpověděla.

Klaun pootočil hlavu, ale bolest v zadní části těla ho donutila raději omdlít.

Ničitel světů sice nemohl mluvit ani křičet, ale viděl dobře a taky viděl naprosto všechno. Pochopil už, co bylo míněno pojmem *rozmrdat na sračky*, protože ve spojení s nemožností zemřít to byla dost bolestivá zkušenost. Nějaký čas byl spokojený s tím, že Nergal nepřikládal do kozy, ale úleva odešla ve chvíli, kdy bůh podzemního násilí skončil s Klaunem, který vypadal jako vyklepaný pytel s odpadky.

„Ó můj bože,“ proběhlo Ničitelovi hlavou.

„Jsem tu,“ zašeptal mu lascivně Nergal do ucha, „teď si užije stará, má ráda smažený žlázy.“

Z Ničitele zmizely poslední zbytky hrdosti a pohlédl po Ereškigal, jenž se mlsně olízla.

„Přilož láska a řekni sluhům, ať přinesou jídelní servis,“ řekl a oheň pod Ničitelem se rozhořel.

Když byla večeře hotová tak akorát, vytáhla kuchařka vidličku s kastročným nožem. Obešla vypečeného Ničitele, vyzkoušela stav šunky a pak si vzala to, co chtěla k jídlu.

Romantická večeře při svíčkách a lahodném vínu se božskému páru protáhla na několik dlouhých hodin, během kterých Ničitele světů postupně obrali v některých místech až na kost.

„Láska moje, brzo se dostaneme k vnitřním orgánům. Těším se na ledvinky a jatýrka,“ komentoval probíhající chod Nergal a podal partnerce sojovou omáčku.

Opékaný pokrm byl stále při vědomí a pozoroval, jak je po částech pojídán. Byl dokonce donucen ochutnat vlastní pečené koleno a musel uznat, že nebylo špatné.

Nakonec byl obrán úplně na kost, až zůstala komunikující hlava na páteři se zbytky žeber.

„Co ste mi to udělali?“ zoufale křičel zničený Ničitel světů.

„Poprvé si zažil, co tě bude čekat pravidelněji. Nejsi špatný kus masa,“ usmála se najedená bohyně násilí.

„Moji vládcové, mohu vstoupit?“ objevila se v palácové hale Hydra.

„Rozhodně, co nám přinášíš?“ pozval ji dál Nergal.

„Můj bože, pečenáče už sem skutečně dlouho neviděla. Velmi brutální mučení,“ konstatovala, když spatřila Ničitelovu živou hlavu.

„To víš, vyndala jsem z knihovny nějaké starší recepty,“ s úsměvem odpověděla bohyně.

„Je vidět, že máte vkus, ale proč přicházím. Ve vstupním prostoru je pěkně narváno a neustále přicházejí další bývalí klienti,“ vysvětlila důvod své návštěvy Hydra.

„A to je nějaký problém?“ nechápal Nergal.

„Není, ale vypadá to, že se do boje ve světě živých zapojil Nejvyšší představený pan Jednooký a pomohl Kapitánovi Bláznovi,“ řekla Hydra.

„Hm, tak ten starej mrzák se nakonec neovládl a po tisíci letech porušil pravidlo Musků o nevměšování,“ usmál se Nergal.

„Můj nadržený bože, znamená to něco pro nás?“ nechápala Ereškigal.

„Láska, jenom to, že se podívám po dlouhý době ven. Ty jsi ještě venku vlastně nikdy nebyla, žejo?“ zachechtal se Nergal temným smíchem boha podzemí.

„Láska nebyla,“ špitla jeho partnerka.

„Já se těším až konečně poznám Ponga, protože ten jeho perník je neuvěřitelný,“ rozplýval se blahem Nergal a okamžitě vydal několik rozkazů přihlížejícím sluhům.

„Informujte věrnou gardu a připravte moji loď. Vyrazíme do vesmíru živých!“

V říši mrtvých probíhaly rušné přípravy nutné pro příchod bohů na svět. Tisíc nejvěrnější otroků nakládalo Nergalovo plavidlo desítkami tun zásob a Ereškigal chystala garderobu.

„Miláčku, skutečně netušíš, co se tam nosí?“

„Vem si na sebe to nejlepší co máš, kurva, jsi moje bohyně a bohyně snad ví, co si má vzít na sebe,“ zamručel Nergal, protože otázka oblékání ho docela srala a jeho stará měla fakt několik velkých skříní plných hadrů, z nichž mnoho ani jednou neměla na sobě. A on raději šaty strhával, než oblékal.

Hydra mezitím otevřela dveře dokořán, protože tempo, kterým přicházeli oběti jatek u planety Země, rychle narůstalo. Bylo zřejmé, že bitva je velmi krvavá a krutá.

Hodně z navrátilců mělo ve tváři šílený výraz a opakovalo jedno jediné slovo.

„Pong. Pong. Pong. Pong...“ neslo se nad dušemi mířících k rozpáleným kotlům a jiným masovým mučícím nástrojům v podobě hořících jezer, neskutečně žravých mravenců čí do údolí šílenství, kde umístění propadali naprosté davové psychóze, v níž si vzájemně násilným způsobem ubližovali. Trhání údů, vypichování očí či hromadná znásilnění byla na běžném pořádku.

Pekelné mlýny na maso jely na plný výkon a neustávající příchod nových obětí srážel z konců ramp mezi železné šneky vystrašená těla mučených.

„Uznej, není to nádhera?“ držel Nergal kolem ramen svoji božskou ženu a společně z terasy shlíželi po svém království.

„Vždycky, když přijde takový nával duší, všechno nádherně šlape. Už dlouho sem to nezažil, protože ti šmejdi ve světě živých posledních tisíc let docela omezili vzájemná hromadná vyvražďování. Až teď ten šílený Pong. Poslal nám Temný kolegium s armádou, potom toho Zakázaného debila s celou říší a teď je nám vrací podruhé. To prostě zažiješ jen několikrát v životě,“ zasněně vyprávěl a Ereškigal ho chytla za koule.

„Lásko, ty mě vzrušuješ. Zamrdáme si a pak vyrazíme,“ vzal Nergal bohyni do náruče a odnesl do paláce.

„Velký Matkopíchači, podařilo se zachránit jenom malou část armády,“ špitl Vohnout během krušného přistávání v salvě střel z orbity i povrchu.

„Ještě ty mě zkoušej nasrat,“ odsekl temným našťvaným hlasem Matkopíchač.

„A kde je ten zrasanej Zakázaný čůrák? Zdrhnul?“ pokračoval v temném nadávání.

„Mocný vládce temnoty, nezdrhnul a míří s se svojí osobní gardou do Pekingu v Číně,“ odpověděl Šoustal.

„To je zmrda,“ zamručel Matkopíchač, „že von má určitě nějaký svůj soukromý plán. Změňte okamžitě kurz.“

„Ó temný Matkopíchači, zkusím udělat, co bude možný,“ řekl Pičín a zkoušel všechno možný, aby přežili přistání.

Obyvatelé Pekingu, kteří ještě zůstávali naživu a venku, byli svědky výrazné podívané. Na jejich město mířil z orbity ocelový déšť vesmírných lodí. Některé z nich se rozpadaly v atmosféře a jejich rozžhavené trosky dopadaly v dlouhých pruzích na povrch, kde působily solidní paseku mezi civilisty.

Požáry zuřily v celém Pekingském okrese a vůbec nikdo je neřešil. Kdo mohl, zkoušel utéct nebo se přidal k rabujícím a vraždícím skupinám ozbrojenců, kteří chtěli zvětšit majetky na úrok probíhající tragédie.

Jedna taková jednotka byla úplně náhodou na Náměstí nebeského klidu a probírala se kořistí. Až velmi pozdě zaregistrovali, že na ploše a v okolí přistálo pár lodí, které poničily několik bloků domů. Z jednotlivých plavidel začaly vycházet řady po zuby ozbrojených bojovníků s čínskými rysy v obličejích.

Mezi nimi byli dva velmi výrazní muži oblečení ve starobylém oblečení a ten ve žlutém šatu barvy přírodního hedvábí poklekl a políbil zemi.

„Soudruzí, odkud přicházíte? Vypadáte docela drazo voháknutý,“ přišel k postavám vůdce rabiátů se zbraněmi v ruce a za ním postávalo větší množství trhanů připravených okamžitě začít vraždit.

„Ty vole, Ho, slyšel sem dobře?“ řekla postava v žlutém a povstala z dlažby.

„Mocný císaři, slyšel jste dobře. Vypadá to, že komunisti jsou pořád zde,“ odpověděl muž a lůza znejistěla.

„Opravdu jsem si nepředstavoval, že po tolika stovkách let tu ještě budou bolševici strašit. Ho, nejlepší bude všechny v Pekingu pozabít,“ pokračoval v řeči Zakázaný císař.

„Ty debilní císaři, co tady chceš dělat? Musíme najít Blázna,“ zazněl z dále temný křik a strach mezi rabující špínou prudce vzrostl. Zvláště když spatřili temnou postavu následovanou dalšími temnými postavami.

„Matkopíchači, Blázen neuteče a já chci srovnat starý účty s komunistama. Navíc jsou mí muži nadřzení zabíjet, tak chci, aby si užili, než se všechno posere definitivně,“ odpověděl velmi klidně Zakázaný císař a pohlédl na svého eunucha.

„Tak na co čekáš, jaktože tahle špína ještě žije!“

„Můj císaři, nečekám na nic,“ odpověděl rychle Ho a mávl na nejbližší jednotku osobní gardy, „na co čekáte? Zbavte nás tohoto obtížného hmyzu.“

Početná skupina ozbrojených civilistů překvapením zkoprněla a než přesně pochopila, že tyto muže neokrade, začala nemilosrdná jatka. Osobní císařova garda je rychle a bez zbytečných průtahů zbavila životních funkcí, aby pak společně s Matkopíchačovou stráží vyčistila celé náměstí od otravujících živlů. Další jednotky zmrtvýchvstalých začaly zabezpečovat trasu k Zakázanému městu.

„Ho, kdybys věděl, jak se těším, až spatřím proslulé místo svých předků.“

„Můj císaři, zase budete vládcem celé Číny,“ řekl Ho a hlavou mu probíhala celá řada důvodů, proč se nejspíš tak nikdy nestane.

Přibližně v tu samou dobu nedaleko hlavního města Číny přistála Kapka následována mnoha desítkami lodí Odboje s nadřzenou armádou vrahů na dovolené, kteří byli rozhodnuti Pongovi sloužit.

„Moji vojáci, před zahájením vlastní akce likvidace mrtváků si musíme ujasnit pravidla. Tak za první, civilistům se pokud možno vyhneme. Nejsme vyhlazovací komando, jsme Odboj. A za druhý to důležitější. Tahle stará dáma je moje zástupkyně a když nebudu k sehnání, budete ji na slovo poslouchat,“ představil odbojářům Starou dámu se smrtící holí. V armádě to zašumělo nesouhlasem a Pong pokynul své zástupkyni.

„Můžete jim laskavě vysvětlit, jak si stojíte? Myslím, že támhle ten křikloun by potřeboval trochu zklidnit,“ pověděl a matka Starého přítele sestoupila z improvizovaného pódia.

Klidně došla k desperátovi, jemuž dlouze pohleděla do očí plných ironie a pak ho nečekaně udeřila holí do spánku takovou silou, až zapraskalo v lebeční kosti. Muž chytil rukama hlavu a velmi rychle zjistil, že může vrazit prsty do mozku.

„Ženská, vy ste magor,“ stihl ještě povědět, než padl mrtev k zemi.

„Ještě někdo má se mnou problém?“ zakřičela velmi tvrdým a silným hlasem. Členové Odboje zkoprněle mlčeli a vypadali velmi překvapeně.

„Víte, já sem velela takovej šmejdům jako ste vy v době, kdy vaši dědové ještě netušili, k čemu maj koule a péro,“ dodala jasným hlasem pro zdůraznění významu situace.

„Ty vole, ta tvoje matka mě nepřestává překvapovat,“ naklonil se Pong ke Starému příteli, který také úplně nevěřil svým očím, jak rychle jeho matka srovnala partu nevzdělaných kreténů s velkým množstvím zbraní.

„Blázne, tohle je šílená chvíle. Nečekal jsem, že se moje návštěva tak zvrhne,“ řekl Kapitánovi a pozoroval dění u Kapky, kde Kokot s Karlosem zrovna vybavili Mozečka s Mazlíčkem lesklým titanovým úsměvem.

„Šéfe, tyhle dva zombíky budem ještě chvíli držet na řetězu, protože bych nastávající chaos chtěl mít trochu pod kontrolou. Moji zvědové hlásí, že v Pekingu vládne solidní blázinec, který se snaží uklidnit komunistická armáda a současně se k Zakázanému městu blíží početná armáda v čele s Matkopíchačem a těma kastrátama,“ přišel Pong k Bláznovi.

„Ty vole, komunisti, na ty sem úplně zapomněl. Těch tady bude jak nasráno, co?“ páčil Kapitán brko.

„Šéfe, přemejšlím, že bych je nejdřív nechal vymlátit Matkopíchačem a pak bysme uklidili zbytek bordelu, kterej tady zůstane.“

„Pongu, to není špatnej nápad, mohla by být zábava,“ souhlasil Blázen.

„Kapitáne, připravila jsem několik přenosových dronů, které můžeme vypustit nad město. Překonali jsme ve sledovanosti všechny naše předchozí rekordy,“ přišla jako na zavalanou Urgha.

„Ty seš moje láska,“ uchopil ji Pong kolem těla, ohnul a pořádně políbil.

Po tom, kdy s velkou slávou Odboj otevřel první nouzový bar s alkoholem a drogami, Pong spustil náborové středisko, protože Pekingem běžela informace o přiletu Kapitána Blázna, který chtěl zachránit svět a kdekdo u toho chtěl být.

V privátní části nově otevřeného podniku seděl Blázen se svojí skupinou a sledovali přímý přenos z bitvy mezi komunistickou armádou a zmrtvýchvstalými. Část Pekingu byla v plamenech a z blízkého a vzdáleného okolí k městu táhly jednotky čínských bolševiků.

„Šéfe, tohle ještě bude zajímavý, je jich fakt jako much. Kdyby šlo o běžný vyhlazení z oběžný dráhy, tak bysme to měli snadný, ale tady budeme muset postupovat aspoň s drobnou citlivostí.“

„Ty ses zbláznil, vždyť se s tím ani jedna strana nesere,“ zachechtal se Karlos.

„Ale lidem se to líbí, sleduje nás celej vesmír,“ prohlásila Urgha od počítačového terminálu.

„Budeme čekat dlouho? Jsem omámená pachem boje a krve,“ promluvila Stará dáma.

„Ještě chvíli vydrž, moje nadržená bojovnice,“ řekl Pong a sám měl co dělat, aby zůstal v klidu. Hrozně moc chtěl cítit strach nepřátel a šířit krutou smrt. Nejhuř na tom byli Mozeček s Mazlíčkem, které Kokot horko těžko držel na řetězech a vůbec tomu navíc nepomáhal dav čumilů z řad Odboje, jenž fascinovaně oba krvežíznivé zombíky pozoroval.

V bunkru pod budovou Ústředního výboru komunistické strany Číny vládl zmatek. V hlavní zasedací místnosti pod blikajícími a vypadávajícími obrazovkami hlasitě debatovalo několik členů vedení strany s nejvyššími generály a předsedou Ústřední vojenské komise komunistické strany, prvním tajemníkem sekretariátu komunistické strany a prezidentem komunistické Číny v jedné osobě.

„Soudruhu prezidente, musíte se zachránit, aby Čína a Strana nepřišla o vůdce.“

„Nic takového soudruzi nepřipadá v úvahu. Nehodlám odevzdat Peking do rukou těch... těch, já pořád nevím jak je nazývat, těch povstalých z mrtvých,“ důrazně řekl prezident.

„Co tedy hodláte udělat? Většina zbylých jednotek se snaží bojovat, ale vážne nám koordinace. Ruší naše komunikační signály a poslové jsou pomalí,“ promluvil nějaký nervozní generál.

„Soudruzi, v minulosti mnoho udatných soudruhů provedlo vojenské operace, které zpočátku vypadaly neuskutečně. Osobně povedu armádu v čele do boje a od vás předpokládám, že dobrovolně zůstanete po mém boku. Jedině tak dodáme sílu všem našim vojákům, aby přemohli nepřítele.“

Tleskání a výkřiky byly prezidentovi jasnou odpovědí, že se armáda stále tváří být mu oddanou.

„Soudruzi, jsem velmi rád, že jste pořád s komunistickou stranou. Protože naše země je v největším ohrožení za posledních mnoho let, použijeme v nejhorším případě metodu spálené země, kterou úspěšně využívali sovětští komunisté ve starých dobrých rudých dobách,“ pokračoval prezident.

„Co tím myslíte?“ zarazilo se armádní vedení jako jeden muž.

„Nejvyšší oběť, spálíme nepřátele atomovými zbraněmi,“ řekl prezident zcela vážně.

„Soudruhu prezident, ale ve městě jsou statisíce civilistů,“ řekl kdosi.

„Položit život za Stranu a vlast je ta největší oběť, kterou může občan provést. Soudruzi, chce někdo z vás zradit komunistické ideály?“ rozhlížel se nejvyšší Čínský vůdce po svých generálech. Všichni raději mlčeli, protože jim došlo, že šance na přežití mají mizivé.

„Soudruzi, děkuji vám všem za projevenou odvahu. Nyní máte k dispozici půl hodiny osobního volna, abyste se mohli rozloučit s rodinami. Pokud bude tedy funkční spojení. Potom celá posádka bunkru odejde k hlavnímu východu. Teď rozchod,“ ukončil prezident poradu a odešel do soukromé ubikace, kde ho čekala poslední práce.

„Ty vole, všichni sme mrtvý, tohle nemůžeme vyhrát a přežít,“ ulevil si čínský prezident, když za sebou zavřel dveře a rovnou zamířil k trezoru, ze kterého vyndal prastarou dřevěnou zdobenou krabici. Otevřel ji a vyndal několik velkých dýleráků s logem Pong & Co. Narýsoval pár velkých lajn a během balení narkonáčiní do batohu všechny postupně vyšňupal.

Když měl sbaleno, šel se naposledy vysrat do normálního civilizovaného záchodu, protože chtěl mít ještě několik posledních normálních vzpomínek. Pak se naposledy rozhlédl po pokoji a odešel.

U hlavního východu ven do nepřátelského prostředí na něj čekalo kompletní osazenstvo, jenž ho salutováním zdravilo, když procházel uličkou k ovládnutí železobetonových vrat.

Měl takový zvláštní pocit, že není jediný, kdo je vyjetý jako čínská železnice, ale rozhodl se to v tento okamžik ignorovat, protože dobře věděl, co může nastat, když se začne hádat sfetovaná parta v totálním průseru.

Zastavil u číselného panelu a začal pomalu zadávat prezidentský kód. Krátce poté, kdy jej potvrdil, zašuměl tlakem unikající vzduch a mechanismus začal pomalu otevírat vrata. Škvírou do bunkru pronikl pronikavý zápach kouře a smrti. Některým chudákům se podlomily nohy, jiní strachy doslova chcali a srali do kalhot.

Vrata cosi polovině otevírání zaseklo, protože jak brzo zjistili, zvenčí byla pěkná hromada zmasakrovaných lidí, kteří kdysi marně zkoušeli získat pomoc z bunkru. Prezident Číny jako první vstoupil do krvavého pekla následován svými soudruhy, které již teď devastovala panika.

Ulice v okolí budovy ústředního výboru byly plné mrtvol a komunikační jednotka marně pokoušela spojení s jednotlivými zbytky odporu. Velmi brzo zjistili, že největší koncentrace čínské komunistické armády bojuje v západní části Pekingu u bran Zakázaného města.

„Tam je soudruzi naše místo, pojďme našim soudruhům dodat síly a odvahy,“ ukázal prezident prstem na mapu zobrazenou přenosným počítačem.

Ozbrojenci Zakázaného císaře masakrovali u Zakázaného města komunistickou armádu, kterou navíc z oblohy bombardovalo několik Matkopíchačových záchranných modulů. Ulicemi tekly potoky krve, již nestíhala kanalizace ucpaná kusy lidských těl odvádět. Bojovníci sebe nikterak nešetřili, protože obě strany věděli, že nesmí prohrát. Využívali veškerých možných způsobů, kterými bylo možné protivníka rychle zbavit tíže života. V jednu chvíli se ulicemi začal valit žlutozelený dým, jehož charakteristický zápach prozradil, že kdosi otevřel nádrže s kapalným chlorem a velmi brzo všichni bez plynových masek začali vykašlávat krev s kusy plic. Celé části Nového Pekingu byly postupně proměňovány v zóny bez jakýchkoliv známek života.

V improvizovaném velitelství císařského paláce uprostřed starodávného sídla čínských císařů sedělo okolo stolu Temné kolegium a Zakázaný císař.

„Tahle operace je naprosto totálně posraná. Valná většina armády, kterou sem vytáhl mezi živý je zase mrtvá, komunisti kladou zrasanej odpor, Kapitán Blázen je živej a ten jeho šilenej Pong je určitě už nadrženej, až nás rozseká na zrasanej malý kousíčky. Vy ste parta totálních temnejch idiotů, jaký svět nikdy neviděl,“ zuřil císař a eunuch Ho byl překvapen, kolik nově objevené zlosti bylo najednou v jeho pánovi.

Temné kolegium zaraženě sedělo před svými otevřenými lahváči a narýsovanými lajnami. Vespolek nějak čekali, až co vypadne ze samotného Matkopíchače. Ten mlčel, dokud se nepostavil, nezvedl

ruce a nespustil temný chorál. Jenže odmručel několik prvních tónů, když ho přerušil vytočený Zakázaný císař.

„To ses úplně posral kokote? Zrovna teď chceš spustit ten váš retardovanéj rituál? Vy ste fakt parta kreténů, pořád musím čekat, než dokončíte nějakéj kreténskej rituál a když je potřeba trochu akčnosti, zase zdržujete. Ho, já se na tyhle čůráky můžu z vysoka vysrat. Jdeme svolat poslední zbytky našich lidí a zlikvidujem aspoň ty posraný bolševiky,“ řekl tónem, jemuž se fakt nedalo odporovat. Zakázaný císař přehodil přes rameno roucho, otočil se a odešel následován eunuchem.

„Matkopíchači, ten byl teda pěkně vytočeněj,“ promluvil Vohnout.

„To teda byl,“ řekl polotemně zaraženým hlasem Matkopíchač a přemýšlel, jestli náhodou tuhle akci totálně neposral.

„Matkopíchači, nejsme v prdeli, že ne?“ zeptal se opatrně Pičín.

„Hm, rozhodně ne. Kapitán Blázen zemře,“ odpověděl temně Matkopíchač a aby přehodil diskusi, zvedl ruce a začal pět chorál, který již nikdo raději nepřerušil.

„Ho, musíme zabít nejvyššího bolševika a pak zkusíme zdrhnout. Už teď je jasný, že tady nastane takovej chaos, kterej nedokážeme zvládnout. Nemáme dostatek lidí pro udržení pořádku,“ povídal císař svému správci, když procházeli starobylými chodbami.

„Můj císaři, naprosto souhlasím a velmi mě šokuje vaše střízlivé uvažování,“ překvapeně řekl eunuch Ho.

„Ho, mě je líto, že to tak dopadlo, ale sám vidíš, jak se celá situace posrala. Já neměl s těma temnejma šaškama uzavírat jakýkoliv dohody a měl sem se na ně z vysoka vysrat,“ vyštěkl císař a Ho raději mlčel.

„Ho, co říkají naše výzvědný jednotky?“ pokračoval císař.

„Mocný císaři, objevili skupinu vysoce postavených lidí, kteří před několika hodinami opustili velitelství komunistické armády,“ odpověděl eunuch.

„Výborně, sežeň nejlepší vojáky, kteří nám zůstali a pojďme si zabojoval,“ řekl Zakázaný císař a v duchu věděl, že jeho definitivní konec je nablízku.

Prezident s nejvyšším velením armády přicházel k Zakázanému městu. V ulicích kromě hromady mrtvol nebylo moc civilistů. Sem tam proběhla skupina rabujících či zdevastované jednotky čínské armády, které radostně vítaly prezidentovy muže. Široký opuštěný bulvár vypadal klidný, ale na jeho konci stál muž v barevném historickém hábitu a čekal, dokud nebyl ústřední výbor na doslech.

„Přišel jsem pomstít křivdu, kterou způsobili komunisti mým ctěným předkům. Já jsem potomek císařské linie jediných právoplatných vládců Číny!“ zakřičel Zakázaný císař.

„Kdo to je?“ zeptal se zmatený vůdce komunistů.

„Soudruhu prezidente, podle všeho se vrátil Zakázaný císař,“ odpověděl opatrně nějaký generál.

„Co...? Co to je za pověru soudruzi?“

„Soudruhu prezidente, to je velmi stará věc, kterou jsme stovky let považovali za vyřízenou,“ řekl generál.

„Soudruzi, tohle tmářství nebudu trpět. Ten nebohý soudruh určitě utrpěl šok a já nemám zájem, aby nám tu pobíhal pomatený straník. Zabte je všechny,“ přikázal prezident a jeho muži vyrazili do boje.

Nastalá bitka netrvala příliš dlouho, protože komunističtí velitelé brzo zjistili, že Zakázaný císař disponuje poněkud větší přesilou. Většinu práce odvedlo několik rychlopalných paprskometů a stará dobrá ruční práce. Císařští vojáci meči rozsekávali komunisty na kusy mrtvého masa a nebrali příliš ohled na pohlaví a věk.

Eunuch Ho se s císařem prosekali až k samotnému vůdci čínských komunistů a překvapeně zjistili, že je neschopen samostatné obrany.

„Mocný císaři, co s ním uděláme? Karma nám neodpustí vraždu bezbranného,“ řekl Ho.

„Ho, ser na karmu a sežeň nějaký lodě, kterými můžeme zmizet z týhle podělaný díry,“ odsekl Zakázaný císař a s'al vůdci čínské komunistické strany hlavu.

Byla to událost, kterou nikdo ani nezaregistroval, protože probíhající apokalypsa měla už jiného vítěze a vládce situace. Eunuch Ho s Císařem ještě nevěděli, že se Pong stal vládcem oblohy a lodě krvežízivého Odboje zcela neprodyšně uzavřely letový prostor okolo Země. Neproklouzla by ani kvantová myš pronásledovaná Schrödingerovou kočkou.

Žádný z čínských vojáků nezjistil, že první tajemník sekretariátu komunistické strany zemřel a nejvyšší politbyro je rozprášeno v prach. Jejich snaha bránit komunistickou vlast klesala ke dnu tempem Titaniku a kdo mohl, ten dezertoval.

Ulice Nového Pekingu byly již prosty všech civilistů a pobíhaly v nich jen skupiny rabujících, poslední komunistické bojůvky, Matkopíchačovy jednotky s císařskými vojáky a Pongův početně rozrůstající Odboj. Ten začal přijímat všechny dobrovolníky, kteří se dokázali probít přes nepřátelské bojovníky a hlavně zvládli přežít setkání s Mozečkem a Mazlíčkem.

Ti dva totiž prožívali největší pocity štěstí, kterých může být zombie a její jediná mozková buňka schopná. Doslova byli urvaní z řetězu a pokrytí krví šířili strach a hrůzu.

„Šéfe, během několika dnů bychom měli zvítězit. K Odboji přichází stále více lidí a zvědové zjistili, že se Temný kolegium s císařem stáhli do Zakázaného města, protože sme jim zničili všechny lodě, kterými odtud mohli zmizet. Ale ještě nás čekají nějaký jatka.“

„Pongu a kdy se můžu zapojit já?“ zamručela nevrle Stará dáma.

„Moje drahá, až město vyčistíme od toho nejhoršího. Zatím obětujeme místní a my si necháme to nejlepší na konec,“ odpověděl Pong a pozoroval dění v baru, kde bylo skutečně narváno.

„Samej turista na dovolený,“ konstatoval Blázen, který motal zrovna brko.

„Můj vůdce, jste slavný a přímý přenos zlámal veškeré rekordy ve sledovanosti. Kdo může, ten zde chce být.“

„Já tomu Kokote rozumím, ale podívej se sám. Udělali sme z Pekingu největší pozemskou kůlničku na dříví,“ odpověděl Blázen, jenž sledoval mohutný černý dým převalující se nad městem, který stoupal z nespočtu požárů.

„Šéfe, ale naše vina to tak úplně není,“ zasmál se Pong.

Uběhlo několik desítek hodin, než sjednocený Odboj úspěšně neprodyšně obklíčil zbytek armády zmrtvýchvstalých. Jejich postup k hradbám Zakázaného města zbrzdil Mozeček s Mazlíčkem, kteří naprosto vůbec nerozlišovali mozky a zabíjeli vše, co jim přišlo do kovových čelistí. Zatím ještě měli dostatek nepřátelských hlav, ale polní velitel Odboje musel požádat Ponga o jejich prozatímní stažení z bojiště.

„Kokote, slyšel si to, běž ty dvě zabijácký mašiny chytit. Přišel náš čas,“ řekl Pong a přestal brousit meče. To bylo znamení, které pochopili všichni návštěvníci baru. Nastane zabíjení.

V čele průvodu, před kterým se rozestupovala ulice, šel Pong s Urghou, Blázen a Kokot se studenými čumáčky pevně připoutaných k řetězu. Starý přítel s matkou, Karlos s Jackem a Opice s panem Jednookým byli hned za nimi. Následoval je lidský had nejbohatších členů Odboje, kteří zaplatili za nejlepší možná místa v čele.

Bojovníci Odboje, stojící podél chodníků, začali provolávat slávu Pongovi a křik pomalu přetékal do okolí, až nakonec křičel celý sbor krví opilých odbojářů obléhajících Zakázané město.

Zmrtvýchvstalí pochopili, že čas jejich druhé smrti nastal. Hordy ožralých a zfetovaných odbojářů netrpělivě očekávaly Pongových rozkazů, vojáci bušili zbraněmi a křičeli všelijaké hrubé nadávky.

Pong se vyškřábal na převrácený zmrzlinový vůz, vzal do ruky megafon a zakřičel.

„Všechny je zabijte!!!“ duněla mocná zesílená ozvěna zničenými ulicemi Pekingu.

Odboj nadšeně zařval a vrhl všechny své síly na poslední tisíce nepřátel, kteří se v obavách krčili u zdí Zakázaného města.

Hrdinství bojovníků za svobodu bude v budoucnosti oslavováno v legendách o krvavých řekách a ani čas nevymaže vzpomínky na masakr, který proběhl. Všude bylo tolik krve, rozsekaných těl,

vyvržených vnitřností a vyhřezlých mozků, až rudě zborcený přítel nedokázal rozpoznat nepřítele. Všichni zabíjeli všechny v šíleném smrtelném zápasu, kde umírající nevolali své matky, ale proklínali rody svých vrahů do šestsetšedesátýchšestých pokolení. Kleteb bylo tolik, že je Nergalovi úředníci v podsvětí nestíhali zapisovat a museli povolat další mrtvé duše k třídění různorodých výhrůžek. Navíc nastal v přijímacím oddělení docela chaos, protože proud navrátilců opět zesílil a navíc byl rozšířen o mnoho bolševiků a jiných poprvé mrtvých šmejdů.

„Má drahá bohyně, za několik málo hodin nás čeká návštěva světa živých,“ políbil Nergal Ereškigal a rovnou ji ohnul přes stůl a pořádně opíchal.

Poslední zbytky Matkopíchačovy armády s několika císařskými jednotkami sváděly marný boj. Pod hradbami Zakázaného města vítězil Odboj, který masakroval přeživší zmrtvýchvstalé. Pong s Bláznem a Kokotem dával dohromady několik základních pravidel pro udržení relativního pořádku.

„Šéfe, jsou to jednoduchá pravidla, který myslím budou chápat naprosto všichni.“

„Ale až skončíme výjimečný stav, nastolíme poctivý demokratický pravidla,“ souhlasil Blázen s jointem v ruce.

„Šéfe, nemám problém ponechat si poslední demokratické slovo,“ řekl Pong a odešel k vysílače.

Narychlo rozmístěné drony s ampliony začaly přenášet projev, který se později zapíše do dějin Číny.

„Hrdinové a bojovníci za svobodu. Slyšte tuto důležitou zprávu. Dneškem vyhlášu časově neomezený výjimečný stav, který bude trvat do té doby, než nastolíme demokracii a já ho demokraticky zruším. Po dobu výjimečného stavu platí následující jednoduchá pravidla.

Za první o všem rozhodnu já a kdo mi bude odporovat, prostě zemře. Za druhý s okamžitou platností ruším a zakazuji komunistickou stranu a oslovení ‚soudruhu‘. Nesnáším bolševiky a nesnáším to jejich debilní oslovení. Bolševici mají viset na kandelábrech. A za třetí, pokud to neposerete, Čína bude znovu svobodná!“

„Dobřej projev,“ kýval hlavou Karlos a podával Pongovi orosenou odměnu.

„Žejo, ty vole,“ souhlasil Pong a poslouchal nejdřív ticho, které bylo přerušeno nadšeným jásotem.

„Pongu, myslíš, že je vhodnej čas jim dovolit pařit? Boj ještě neskončil,“ zeptal se pan Jednooký, který byl ve zkrvaveném oblečení.

„Neboj, vnitřek města vyčistíme sami jen s hrstkou nejuvěrnějších. To bude taková třešnička na dortu. Hlavně se chci ujistit, že to zasraný Temný kolegium s těma vykastrovanejma kokotama zůstane mrtvý a už se nikdy nevrátí.“

Opice pozvedly lahváče a roztáhly obličej opičím smíchem.

„Šéfe, bude to pořádná jízda. Zbývá už jen poslední odpor a ten si pořádně vychutnáme,“ podíval se Pong po Bláznovi, který s klidným výrazem v obličej balil marihuanovou cigaretu.